

Lees hier alvast een stuk uit het boek van Erik & Hilde Liekens-Peeters

De derde stroomversnelling zie ik van veraf komen. Dit is er eentje om ù tegen te zeggen. Ik zet mij schrap en we peddelen dat het een lieve lust is. Wij raken de eerste wilde golven en voor ik goed en wel besef wat er gebeurt, lig ik in het water. Ik word naar beneden gezogen en paniek maakt zich van mij meester.

Hilde is verrast dat ze alleen in de boot zit en ziet mij paniekerig in het water onder en boven gaan. Ze roept mij toe dat ik met mijn voeten vooruit en opgetrokken het wildwater moet trotseren. Ik trappel en slaag met mijn armen, maar tevergeefs. Ik kom even boven en word onmiddellijk weer naar beneden gezogen. Ik kan nog net om hulp roepen.

De explosie aan kracht die ik moet aanwenden kosten mij al mijn krachten. Het is bijna alsof ik berust. Ik kan niet meer. Plotseling zie ik Hilde, mijn heldin van de dag, op vijf meter afstand. Hoe is zij terug geraakt in dit wild stromende water? Met een bovenmenselijke krachtinspanning kan ze mij haar peddel aanreiken. Het kost mij moeite, maar ik kan hem grijpen. Ze trekt mij dichterbij de boot en grijpt mijn arm. Ze roept dat ik de boot moet vasthouden, uiteindelijk zitten we nog altijd in die helse stroomversnelling en heeft ze zelf al haar kracht nodig om de boot recht te houden.

Ik roep dat ik niet meer kan en ik voel mij terug van de boot afglijden. Ze roept dat ik moet proberen mij aan de touwen achteraan de boot vast te klampen. Gemakkelijk gezegd terwijl ik deze stroom probeer leeg te drinken. Ik heb al een liter of tien van dit zeer lekkere water van de Nam Ou binnen. Ondertussen proberen onze twee gidsen ons te bereiken, maar tegen dit geweld zijn zelfs twee ervaren peddelaars niet opgewassen.